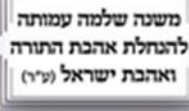


# שתי משניות ליום משנה שלמה

יו"ל ע"י משנה שלמה

העמותה להנחלת אהבת התורה ואהבת ישראל (ע"ר)

מס' עמותה: 580553329



טל': 052-5802345 מייל: mishna.shlema@gmail.com  
כתובת: עין שמש 23 גני תקווה 58900

פרויקט שתי משניות ליום - לעילוי נשמת  
הרה"ק רבי אברהם מתתיהו ב"ר מנחם נחום זצוק"ל כ"ק האדמו"ר מסטננט  
הרה"ק רבי חיים זאנוויל ב"ר משה זצוק"ל כ"ק אדמו"ר מריבניץ

"תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא שנאמר: "הליכות עולם לו"  
אל תיקרי הליכות אלא הלכות". - רש"י: הלכות - משנה וברייתא, הלכה למשה מסיני.

## הלימוד היומי לעילוי נשמת הרב יהודה אריה ב"ר יעקב שכטר זצ"ל מתתיהו כהן בן תמר ע"ה

### משנה ה'

**חֲבִיתֵי פֶהֶן גָּדוֹל** מנחת חביתין\* שהיה מביא בכל יום הכהן הגדול מכספו ומקריב מחציתה בבוקר וחצי עישרון בין הערבים **לֹא הָיוּ בָּאוֹת חֲצָיִים** היינו שלא היה מביא חצי עישרון של בערך 4 ק"ג, **וְחוּצָהּוּ** ומחלק את העישרון לשנים ע"י כלי מדידה שהיה במקדש למדידת חצי עישרון, ואז היה לש מכל חצי עישרון שש חלות מצות, שהן שתיים עשרה חלות מכל העישרון, **וּמְקָרִיב מְחֻצָּה בְּבֹקֶר וּמְחֻצָּה בֵּין הָעֶרְבִים** ישנה מחלוקת בין הרמב"ם לראב"ד בביאור פיסקה זו, הרמב"ם סובר, שהיה מחלק את כל שתיים עשרה החלות לחצאים ומקריב שנים שני עשר חצאים בבוקר ושנים עשר חצאים בין הערבים, ולפי הראב"ד היה מקריב שש חלות שלמות בבוקר ושש חלות שלמות בין הערבים. ואת עניין הקרבת מחצית בבוקר ומחצית בין הערבים למדים ממה שכתוב "מחציתה בבוקר ומחציתה בערב". **וְכֹהֵן שֶׁהֶקְרִיב מְחֻצָּה בְּשַׁחֲרִית וּמֵת** אם הכהן הגדול הקריב את מחצית המנחה של הבוקר ואח"כ נפטר **וּמָנוּ פֶהֶן גָּדוֹל אַחַר תַּחֲתָיו** באותו היום, לפני זמן הקרבת מחצית מנחת החביתין של בין הערבים - **לֹא יָבִיא** הכהן הגדול החדש שמינו **חֲצִי עֵשְׂרוֹן מִבֵּיתוֹ** להקריבו בין הערבים, **וְלֹא חֲצִי עֵשְׂרוֹנוֹ שֶׁל רֵאשׁוֹן** וכן לא יקריב את חצי המנחה שנשארה מהכהן הגדול שנפטר, **אֶלָּא מִבֵּיא עֵשְׂרוֹן שְׁלֵם** מכספו, **וְחוּצָהּוּ** וחוצה אותו לשתיים, **וּמְקָרִיב** בין הערבים **מְחֻצָּה** מחצית מן העישרון כמו שביארנו, **וּמְחֻצָּה אֶבֶד** ואת החצי השני מניחים בצד עד שיפסל בלינה ואז מוצאים אותו לשריפה בבית השריפה. **נִמְצְאוּ** יוצא מכך שבאותו יום **שְׁנֵי חֲצָיִים קָרְבָּין** על המזבח, החצי שהביא הכהן הגדול שנפטר בבוקר ועוד חצי שהביא הכהן הגדול החדש, **וּשְׁנֵי חֲצָיִים אוֹבְדִין** ושני חצאים של מנחת חביתין יוצאים לבית השריפה, החצי של מה שנשאר ממנחת הכהן הגדול של הבוקר והחצי השני שנשאר מהעישרון שהביא הכהן הגדול החדש. אם **לֹא מָנוּ פֶהֶן גָּדוֹל אַחַר** במקום הכהן הגדול שנפטר, **מִשָּׁל מִי הֵיְתָה קָרְבָּה** מאיזה כסף מביאים את מנחת החביתין **רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר: מִשָּׁל צְבוּר** מתרומת הלשכה. **רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: מִשָּׁל יוֹרְשִׁים** כלומר מיורשי הכהן הגדול שנפטר. עתה מסבירה המשנה כיצד מקריבים את מנחת החביתין בזמן שאין כהן גדול\*\* **וּשְׁלֵמָה הֵיְתָה קָרְבָּה** היינו שהיו מקריבים בבוקר עישרון שלם ובערב עישרון נוסף, ולא כמו בזמן שיש כהן ציבור את המנחה וכן לדעת רבי שמעון שסובר שיש להביא את המנחה מכספם הפרטי של יורשי הכהן הגדול שנפטר\*\*\*

**רבינו עובדיה מברטנורא**  
חביתין כהן גדול- מנחת בן גדול שמביא בכל יום. ועל שם דכתיב בה (ויקרא ו') "על מחבת בשמן תעשה", משום הכי קרי לה חביתין. לא היו באות חצאין- שלא יביא מביתו חצי עשרון בבוקר וחצי עשרון בערב. ולא חצי עשרונו של ראשון- שנשאר מן העשרון שלם שהביא הראשון שמת ולא קרב אלא חציו. ושני חציון אובדים. חצי עשרונו של ראשון שמת וחצי עשרונו של זה שעמד. משל צבור- דכתיב חק עולם, חק זה יהא משל עולם, כלומר משל צבור מתרומת הלשכה. רבי יהודה אומר משל יורשים- דכתיב (שם) "והכהן המשיח תחתיו מבניו". והכי משמע, והכהן המשיח שמת, תחתיו אחד מבניו יעשה אותה. ושלימה היתה קריבה- כל זמן שהיא באה משל צבור לרבי שמעון או משל יורשים לרבי יהודה, שלימה היתה קריבה, עשרון שלם ולא חצי עשרון- רבי שמעון מפיך ליה מכליל תקטר, שלא יקטירוה לחצאים אלא כולה כשהיא באה משל צבור. ורבי יהודה מפיך לה מדכתיב מבניו יעשה אותה, כשאחד מבניו מקריב לאחר שמת אביו דהיינו היורשים, יעשה אותה ולא חציה. והלכה כרבי יהודה שמשל יורשים היא באה. ושמן מנסכו. והמתנות של מזבח החיצון- כגון ארבע מתנות של חטאת. אין מעכבות זו את זו- שאם לא נתן אלא אחת כיפר. דכתיב (דברים י"ב) ודם זבחיך ישפך, שפיכה אחת משמע. גדול שמקריבים חצי עישרון בכל פעם. וזאת גם לדעת רבי יהודה, שסובר שצריך להביא מכספי

\*נקראת מנחת חביתין על שם מה שנכתב עליה בתורה "על מחבת בשמן תעשה"  
\*\*כלומר שלא מינו כהן גדול במקום זה שנפטר

\*\*\*הגמרא מסבירה מניין לומדים רבי יהודה ורבי שמעון מאיזה כסף מביאים את מנחת החביתין בזמן שאין כהן גדול וכן היא מסבירה מניין הם למדים שאם אין כהן גדול יש להקריב

### לעילוי נשמת

מורי ורבי הרה"ק יצחק יגן ב"ר יעקב ורחל זצוק"ל מור"ר אבי דוד שלום ב"ר שלמה דב וברכה שיפמן ע"ה הרבנית פעריל דבורה ע"ה בת הרב ישראל צבי יאיר מרת חיה רויזא בת מוה"ר נטע צבי שלאינגר ע"ה

לקבלת המשנה היומית למייל או לוצאפ ולהנצחות

ניתן לשלוח מייל לכתובת: mishna.shlema@gmail.com

או לשלוח הודעה לנייד: 052-5802345 או: 053-4287288

עישרון שלם בכל פעם ולאחצי עישרון. רבי יהודה סובר שמזה שכתוב "והכהן המשיח תחתיו מבניו יעשה אותה" למדים או 'והכהן המשיח' היינו הכהן הגדול יביא את מנחת החביתין כל זמן שהוא חי, או 'תחתיו מבניו יעשה אותה' היינו כל זמן שלא מינו כהן גדול חדש יביאו יורשי הכהן הגדול שנפטר ומזה שכתוב את המילה 'אותה' לומד רבי יהודה שיש להקריב את כל הכמות כלומר עישרון שלם בכל פעם שמקריבים בבוקר ובערב. ורבי שמעון לומד ממה שנכתב "חוק עולם" שיש להביא את המנחה מכספם של העולם, היינו כלל הציבור (תרומת הלשכה). ומזה שנכתב "כליל תקטר" לומד רבי שמעון שתהא כולה בהקטרה, היינו שיקטירו שלמה ולא חצאין, כל זמן שהיא קריבה משל ציבור.

## משנה א'

**כָּל קרבנות המנחות שמקריבים באות מצה ולא חמץ, חוץ מחמץ שבתודה היינו שעם קרבן תודה מביאים ארבעים לחמים ועשרה מהם הם 'חלות לחם מצות'\*, וישתי הלחם שמביאים בחג השבועות, שיהן באות חמץ שבלחמי תודה כתוב "על חלות לחם חמץ יקריב קרבנו על זבח תודת שלמיו" (ויקרא ז, יג) ובשתי הלחם נכתב "ממושבותיכם תביאו לחם תנופה שתיים שני עשרונים סולת תהיינה חמץ תאפינה" (ויקרא כג, יז). עתה מסבירה המשנה כיצד היו מחמיצים את לחמי התודה ושתי הלחם - רבי מאיר אומר: שאור בודה מוציא להן מתוכן ומחמץ היינו שהיה מוציא מתוך עישרון הסולת שהביא לצורך לחם התודה/שתי הלחם חלק מסוים והיה עושה ממנו שאור, ואח"כ היה מחזיר את השאור לתוך הסולת על מנת שיחמץ אותה. רבי יהודה אומר: אף היא דרך החמצת הסולת שהציע רבי מאיר אינה מן המבחר לפי שאין העיסה מתחמצת יפה ע"י שאור שנעשה לפני זמן קצר, אלא מביא את השאור מביתו, לאחר שהחמץ אותו ימים רבים לפני זה, ונותן לתוך המדה ומניח אותו בתוך הכלי שאיתו מודדים את מידת עישרון הסולת למנחה, וממלא את המדה ועליו מוסיף עוד סולת עד שמגיע לשיעור של עישרון. אָמְרוּ לוֹ לרבי יהודה: אף היא הדרך שהצעת להחמץ בה את הסולת היתה יכולה להיות חסרה או יתרה היינו שגם בדרך שהציע רבי יהודה יכול להיות שיעור העיסה גדול מעישרון, או פחות משיעור עישרון, שכן עם השאור מעורב עם הרבה מים הוא מתנפח ותופס בעיסה נפח גדול יותר מאשר אם הוא היה סולת נקיה, יוצא שהביא כמות פחותה מעישרון סולת למנחה. ואם השאור סמיך ועורבב עם קצת מים, נפחו קטן יותר מאשר אם היה סולת נקיה, נמצא שהביא כמות פחותה מעישרון סולת למנחה.**

\*למרות שלחמי התודה אינם מנחות, המשנה מזכירה אותם, כיוון שמסכתנו עוסקת בדינים שלהם בכמה עניינים.

\*\* וסובר רבי מאיר שכך צריך להחמץ את העיסה, לפי שלא ניתן להביא שאור ממקום אחר ולהוסיפו לתוך הסולת, שכן אם יעשה זאת יהיה שיעור הסולת גדול יותר ממה שהוא צריך להיות, ולמדנו ששיעור הסולת צריך להיות מדויק לא יותר ולא פחות, שכן אם יש בסולת שיעור יתר או חסר המנחה פסולה.

### רבינו עובדיה מברטנורא

כל המנחות באות מצה חוץ מחמץ שבתודה - דכתיב (ויקרא ז) "על חלות לחם חמץ".

ושתי הלחם - דכתיב (שם כ"ג) "חמץ תאפינה".

שאור היה בודה להן מתוכן - מתוך עישרון ותודה ושתי הלחם היה מוציא שאור, שהיה לש מן הסולת מעט לאחר שנמדד וטומנו בסולת ומתחמץ מאיליו וממנו מחמץ השאר, שממקום אחר לא היה יכול להביא שלא תהא מנחה יתירה.

היא אינה מן המובחר - שאינה מחמצת יפה. לפי שאין לה שאור מחומץ יפה.

אלא מביא שאור - שמחומץ יפה מתוך ביתו, ונותן לתוך העשרון ומוסיף וממלא סולת.

אף היא היתה חסרה או יתירה - כגון אם השאור עבה ומגובל בקושי עם מעט מים, אינו מחזיק נפח גדול כאילו היה קמח ונמצא העשרון יותר, לפי שאם לא היה שאור מגובל, היה נפחו גדול מעכשיו. ואם אינו מגובל יפה שנתן בו מים הרבה, נמצא נפחו גדול משאילו היה קמח ונמצא עשרון חסר, שאם לא בשביל המים לא יהיה מלא. והלכה כרבי יהודה.